

Sygn. akt II K 745/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 sierpnia 2017r..

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Jachniewicz

Protokolant: Katarzyna Tymińska

pod nieobecność Prokuratora

po rozpoznaniu w dniach 27.04.2017r., 20.07.2017r. . na rozprawie sprawy:

R. F., syna K. i D. z domu (...), urodzonego (...) w G.

oraz

K. K. (1), syna E. i H., urodzonego (...) w B.

oskarżonych o to, że:

w okresie od 02 lipca 2014 roku do 18 sierpnia 2014 roku w G., działając wspólnie i w porozumieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłowali doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S.A. w ten sposób, że sporządzając stwierdzające nieprawdę oświadczenia wprowadzili w błąd w/w firmę co do zaistnienia kolizji drogowej z dnia 02 lipca 2014 roku pojazdów S. o nr rej. (...) którego miał prowadzić K. K. (1) i A. (...) o nr rej. (...), którego to prowadzić miał R. F., gdzie jego właściciel M. K. zgłosił w dniu 04 lipca 2014 roku powstanie szkody komunikacyjnej w samochodzie A. (...) o nr rej. (...) z polisy OC samochodu marki S. nr rej. (...) sprawy K. K. (1), a następnie w dniu 18 sierpnia 2014 roku przedłożył do (...) S.A. własną kalkulację naprawy swojego pojazdu szacującą koszt naprawy na kwotę 44.982,03 złotych w celu uzyskania odszkodowania,

tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

1. Oskarżonych R. F. i K. K. (1) uznaje za winnych popełnienia zarzucanego im przestępstwa i za to, przy zastosowaniu art. 4 §1 k.k., na mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. skazuje ich na kary po 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności;
2. Na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k., przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonych kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat próby;
3. Na mocy art. 71 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k., przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. wymierza oskarżonym kary grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych po 15 (piętnaście) złotych każda stawka;
4. Na mocy art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k., art. 633 k.p.k. obciąża oskarżonych wydatkami postępowania w sprawie w kwotach po 664,25 zł (sześćset sześćdziesiąt cztery złote 25/100) oraz po 330 (trzysta trzydzieści) złotych tytułem opłaty sądowej.

Sygn. akt: II K 745/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. K. zakupił samochód A. (...) rocznik 2005 o numerach rejestracyjnych (...) w dniu 30 czerwca 2014 roku za kwotę 17.000 złotych. W momencie zakupu pojazd posiadał pokolizyjne uszkodzenia karoserii, które występowały z przodu tego samochodu. Silnik pojazdu był sprawny.

W nieustalonym dniu do K. K. (1) mieszkającego w B. przyjechał znajomy i zaproponował mu podpisanie dokumentów zakupu samochodu osobowego, za co K. K. (1) miał dostać wynagrodzenie. Po pewnym czasie mężczyzna ponownie przyjechał do K. K. (1), gdzie wymieniony podpisał się na fakturze zakupu samochodu osobowego marki S. o nr rej. (...) za kwotę 10200 złotych z dnia 26.06.2014 r. K. K. (1) użyczył też wymienionemu swój dowód osobisty. Oskarżony K. nie widział auta ani nie przekazał znajomemu żadnych pieniędzy.

W dniu 4 lipca 2014r. M. K. jako właściciel samochodu osobowego A. (...) o nr rej. (...) zgłosił w Centrum likwidacji (...) SA szkodę komunikacyjną z polisy ubezpieczenia OC samochodu marki S. o nr rej. (...), zarejestrowanego na K. K. (1).

Do zgłoszenia dołączono oświadczenie oskarżonego R. F., który miał kierować samochodem A. (...) należącym do M. K.. Według treści tego świadczenia do wypadku miało dojść w dniu 2 lipca 2014r. około godziny 23.00 na ulicy (...) na trasie z G. do S.. Jadący z naprzeciwka samochód miał nagle zjechać na jego pas drogi, w związku z czym R. F. chcąc uniknąć zdarzenia miał odbić kierownicą w prawo, zjechać na pobocze i uderzyć w drzewo. Miało także dojść do zderzenia obu pojazdów lewymi błotnikami. Na miejsce zdarzenia miano nie wzywać policji.

Po zgłoszeniu szkody przez M. K., K. K. (1) podpisał oświadczenie dotyczące zdarzenia drogowego. Według jego treści K. K. (1) chcąc uniknąć zderzenia ze zwierzęciem, omijając go zjechał na przeciwny pas ruchu, uderzył w samochód, który jechał z naprzeciwka, po czym ten samochód uderzył w drzewo.

Jednocześnie K. K. (1) przedłożył umowę sprzedaży pojazdu z dnia 19.07.2014r. na rzecz R. C. za kwotę 8000 złotych. Samochód w momencie dokonywania tej transakcji nie posiadał żadnych uszkodzeń pokolizyjnych.

Dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego K. K. (1) – k. 463-464, 519-520, 560, częściowo wyjaśnienia oskarżonego R. F. – k. 459, 568, częściowo zeznania świadka M. K. - k. 172-173, 567v-568; zeznania świadka M. B. – k. 164 – 165; kopia oświadczenia o uczestniczeniu w zdarzeniu drogowym podpisana przez R. F. – k. 46; kopia oświadczenia dotyczącego kolizji drogowej podpisana przez K. K. (3) - k. 106 – 107; faktura sprzedaży samochodu marki S. wystawiona na nazwisko K. K. (1) – k. 112; zeznania świadka P. C. - k. 184.

W wyniku zgłoszonej szkody (...) S.A. podjęła czynności zmierzające do zweryfikowania opisywanego zdarzenia. W dniu 15 lipca 2014 roku dokonano oględzin miejsca zdarzenia z udziałem R. F.. Ponadto przedstawiciel T. U. skontaktował się z K. K. (1) w celu dokonania oględzin jego samochodu. K. K. (1) poinformował go, iż uczestniczył w zgłoszonym zdarzeniu, jednak nie posiada samochodu, którym wtedy jechał, gdyż został on przez niego sprzedany. Następnie w dniu 18 sierpnia 2014 roku M. K. przedstawił w w/w Towarzystwie (...) własną kalkulację szkody szacującą koszt naprawy na kwotę 44 982,03 złotych. W wyniku dokonanej opinii przez R. M. – biegłego przy Sądzie Okręgowym w Poznaniu na rzecz (...) S.A., odmówiono wypłaty odszkodowania i zawiadomiono Prokuraturę Rejonową G. – Ś. o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, gdyż jak wynikało z przedmiotowej opinii, uszkodzenia jakie posiadał samochód A. (...) nie powstały w okolicznościach opisywanych przez rzekomych uczestników zdarzenia.

Zarówno pojazd marki A. (...), jak i pojazd marki S. nie uczestniczyły w opisywanym zdarzeniu. Uszkodzenia posiadane przez pojazd marki A. (...) w momencie zgłaszania szkody, powstały w innych okolicznościach i innym czasie niż opisane w oświadczeniach dotyczących kolizji drogowej. Z kolei pojazd marki S. nie posiadał żadnych uszkodzeń pokolizyjnych, a K. K. (1) w dniu 2 lipca 2014 roku przebywał w domu, w miejscowości M..

Dowód: pismo (...) S.A. w przedmiocie zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa – k. 1-3; wyjaśnienia oskarżonego K. K. (1) - k. 463-464, 519-520, 560; zeznania świadka R. C. – k. 150 – 151; zeznania świadka P. K. – k. 187; kopia umowy sprzedaży samochodu marki S. podpisana przez K. K. (3) - k. 108; kopia kalkulacji naprawy nr

(...) – k. 25-31; opinia nr (...) z 05.09.2014 r. - k. 74-88, opinia biegłego sądowego w zakresie badań i rekonstrukcji wypadków drogowych – k. 196-200i, zeznania świadka P. K. – k. 187;

Oskarżony K. K. (1) ma 25 lat, wykształcenie średnie, z zawodu jest technikiem budownictwa, pracuje w wulkanizacji jako pracownik fizyczny, osiągając dochód w wysokości 1650 złotych miesięcznie. Oskarżony jest żonaty, ma jedno dziecko. Na utrzymaniu żona i dziecko. Współwłaściciel mieszkania i samochodu z 1996 r. Stan zdrowia dobry, nie leczony psychiatrycznie ani odwykowo. Niekarany sądownie.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego K. K. (1) – k. 559; karta karna – k. 564.

Oskarżony R. F. ma 33 lata, wykształcenie średnie, z zawodu technik fizjoterapii, pracuje jako pracownik biura obsługi, osiągając dochód w wysokości 1800 złotych brutto miesięcznie. Oskarżony jest żonaty, dwójkę dzieci w wieku 5 lat. Oboje są na utrzymaniu jego i żony osiągającej dochód w wysokości ok. 1400 złotych netto. Posiada mieszkanie o pow. 70 m². Stan zdrowia dobry, nie leczony psychiatrycznie, ani odwykowo. Niekarany sądownie.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego R. F. – k. 459-459v,; karta karna – k. 565.

Sąd zważył co następuje:

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił w oparciu o całokształt zebranego w tej sprawie materiału dowodowego, przede wszystkim na podstawie obiektywnego dowodu w postaci opinii biegłego sądowego z zakresu badań i rekonstrukcji wypadków drogowych, popartej dokumentami z akt szkody o numerze (...) w tym szczególnie opinii numer (...) stworzonej na rzecz (...) S.A. oraz częściowo na podstawie wyjaśnień oskarżonego K. K. (1), jak również zeznań świadków takich, jak R. M., K. L., R. C., P. K., M. B..

Sąd z ostrożnością podszedł do wyjaśnień oskarżonego K. K. (1), uznając, że można dać im wiarę w znacznej części. Oskarżony przyznał się do winy wskazując, że nie brał udziału w zdarzeniu drogowym w T., był jedynie fikcyjnym nabywcą samochodu S. oraz wypisał oświadczenie o wypadku drogowym. W tym zakresie jego zeznania znajdowały odzwierciedlenie w materiale dowodowym i były prawdopodobne z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego. Wątpliwości budziły wyjaśnienia oskarżonego K. w zakresie w jakim wskazał, że nie pamięta osoby, która zaproponowała mu pieniądze w zamian za podpisanie dokumentów dotyczących zakupu, a następnie sprzedaży pojazdu S. oraz oświadczenia o zdarzeniu drogowym. Oskarżony wskazywał bowiem początkowo, że był to jego znajomy, nie potrafił jednak wskazać jego danych osobowych. Powyższe nosi cechy celowego ukrywania tożsamości wskazanej osoby. W swoich wyjaśnieniach oskarżony mógł także celowo minimalizować w ten sposób swój udział w przestępstwie. Nie mniej jednak wyjaśnienia tego oskarżonego pozwoliły potwierdzić, iż do zdarzenia zgłoszonego ubezpieczycielowi w rzeczywistości nie doszło, gdyż przyznał, iż podpisał dokumenty zakupu, a następnie sprzedaży pojazdu marki S., mimo iż nie widział go na oczy oraz nie płacił za niego. Przyznał również, iż podpisywał oświadczenie o zdarzeniu drogowym, pomimo, iż w nim nie uczestniczył oraz, że w dniu, w którym miało dojść do tego zdarzenia przebywał w domu w miejscowości M..

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego R. F.. Oskarżony nie przyznał się do winy i omówił składania wyjaśnień na etapie postępowania przygotowawczego, jednakże w postępowaniu sądowym zgodził się odpowiadać na pytania swojego obrońcy. W tym zakresie wyjaśnił, iż potwierdza, że doszło do zdarzenia drogowego, jednakże nie pamięta, czy osobą kierującą pojazdem S. był rzeczywiście K. K. (1). Wyjaśnieniom tym zaprzeczają inne dowody zebrane w sprawie, przede wszystkim opinie biegłych oraz wyjaśnienia współoskarżonego. Wyjaśnienia te stanowią element skonstruowanej linii obrony przez oskarżonego, która z jednej strony ma nie zaprzeczać wyjaśnieniom oskarżonego K., a z drugiej mieścić się w zakresie pewnego prawdopodobieństwa. Wskazana linia obrony zakłada bowiem, że w czasie kolizji kierowca SAABa miałby podać się za K. K. (1). Wskazana wersja jest jednak niezwykle mało prawdopodobna. Dlatego bowiem, w przypadku rzeczywistej kolizji ktoś miałby się podawać za właściciela pojazdu i dlatego w takim przypadku sam K. K. (1) miałby potwierdzić w oświadczeniu dla ubezpieczyciela, że to on samochód prowadził.

Sąd zasadniczo nie dał także wiary zeznaniom świadka M. K.. Względy doświadczenia życiowego wskazują, iż zaistnienie opisywanego przez niego ciągu wydarzeń jest mało prawdopodobne. Po pierwsze mało prawdopodobnym jest, by świadek naprawił uszkodzony pojazd po jego kupnie w zaledwie 2 dni, uwzględniając czas niezbędny na oględziny pojazdu, zweryfikowanie jakie części są potrzebne, zamówienie ich na Allegro (jak zeznał), nasłanie części i przeprowadzenie naprawy włącznie z naprawą karoserii. Świadek w żaden sposób nie udokumentował zakupu tych części, pomimo tego, że deklarował dostarczenie odpowiednich dokumentów. Jeszcze mniej prawdopodobne jest to by w dwa dni po zakupie pojazdu, tuż po jego rzekomej naprawie świadek pożyczył samochód koledze F., który tego samego jeszcze dnia uczestniczył w kolizji drogowej.

Wprawdzie M. K. nie zostały postawione zarzuty, to jednak fakt, że jest znajomym R. F. oraz zbieg wszystkich okoliczności może wskazywać, iż wiedział on, że do rzekomej kolizji nie doszło oraz, że wspólnie z R. F. przygotował zeznaną wersję wydarzeń. Zaraz po rzekomym zdarzeniu zgłosił szkodę ubezpieczycielowi i to on zostałby ewentualnym beneficjentem świadczenia od ubezpieczyciela.

Sąd dał wiarę w całości zeznaniom świadka K. L.. Jako pracownik (...) S.A. dokonywał wstępnej analizy porównawczej uszkodzeń samochodu A. (...) z uszkodzeniami pnia drzewa, w który miał uderzyć ten samochód. Dokonywał również wspólnie z R. F. oględzin miejsca zdarzenia, wykonując dokumentację fotograficzną. Był niejako inicjatorem niniejszego postępowania, gdyż to on postanowił zasięgnąć dodatkowej opinii rzeczoznawcy, a następnie zawiadomić organy ścigania o podejrzeniu popełnienia przestępstwa w imieniu (...) S.A. Jego podejrzenia okazały się słuszne. Zostały one potwierdzone w prywatnej opinii towarzystwa ubezpieczeń oraz opinii biegłego sądowego.

Zeznania R. C., P. K. i P. C. tylko w pewnym stopniu przysłużyły się w wyjaśnieniu tej sprawy. R. C., jako nabywca samochodu, a P. K. jako pośredniczący z ramienia (...) w tejże transakcji, zgodnie zeznali, że pojazd marki S., którego właścicielem miał być K. K. (1), w chwili zakupu był w stanie bardzo dobrym i nie miał żadnych oznak, ani śladów uczestnictwa w kolizji drogowej. Według zeznań P. K. sprzedający pojazd, którym miał być K. K. (1) również nie wspominał nic, by pojazd ten uczestniczył w kolizji drogowej. Obaj świadkowie zeznali również, iż nie były dokonywane żadne naprawy tego pojazdu podczas gdy znajdował się w komisie u R. C.. Ich zeznania niejako pośrednio dowodzą, że skoro pojazd po tak krótkim czasie od jego rzekomej kolizji (19 lipca 2014 r.) był w stanie bardzo dobrym i nie posiadał uszkodzeń karoserii, to nie mógł uczestniczyć w kolizji. Sam fakt szybkiej miał prawdopodobnie na celu pozbycie się pojazdu w celu uniemożliwienia dokonania jego oględzin przez ubezpieczyciela.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom świadka R. M.. Jako podmiot profesjonalny wykonywał opinię dla (...) S.A. Nie sposób odmówić wiarygodności jego zeznaniom popartym sporządzoną przez niego opinią, gdyż wyciągnięte przez niego na podstawie analizy akt wnioski zostały potwierdzone w zbieżnej opinii biegłego sądowego S. K.. Są to dwa niezależne od siebie podmioty, które zgodnie potwierdzają, iż uszkodzenia jakie posiada A. (...) nie mogły powstać w wyniku opisywanego przez oskarżonych zdarzenia.

Zeznania świadków T. N. i M. B. Sąd uznał za przydatne jedynie w takim zakresie, jakim pozwalają one na prześledzenie losów samochodu A. (...) zanim trafił on do M. K.. Z zeznań T. N. dowiadujemy się, że pojazd uległ kolizji drogowej podczas gdy był własnością jego firmy. M. B. potwierdził, że zakupił uszkodzony pojazd marki A. (...), który posiadał uszkodzenia z przodu. Dokonał drobnych napraw i sprzedał uszkodzony samochód dalej dla M. K.. Zeznania te potwierdzają, iż M. K. zakupił pojazd marki A. (...) z uszkodzeniami powstałymi w wyniku zdarzenia komunikacyjnego, które występowały z przodu. Brak było podstaw do kwestionowania tych wyjaśnień.

Za prawidłowo sporządzoną Sąd uznał opinię biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych. Opinia jest wnikliwa, oparta na całokształcie materiału dowodowego. Sporządzona została przez doświadczonego biegłego. Opinia ta jednoznacznie potwierdza, że

uszkodzenia posiadane przez A. (...) w momencie zgłaszania szkody przez M. K. powstały w innych okolicznościach niż opisywane w oświadczeniach o zdarzeniu drogowym przez oskarżonych. Odnosząc się do uzupełniającej opinii biegłego S. K., należy stwierdzić, że nie pozwoliła ona na ustalenie czy uszkodzenia, które posiadał pojazd marki A.

(...) były tymi samymi szkodami, które posiadał on w chwili zgłaszania szkody jeszcze przez świadka T. N.. Również żaden inny dowód nie pozwolił ustalić w jaki sposób powstały uszkodzenia posiadane przez pojazd A. (...) w momencie zgłaszania szkody przez M. K., jednakże zebrany materiał dowodowy jednoznacznie pozwala wykluczyć, by powstały one w okolicznościach opisywanych przez oskarżonych w oświadczeniach o zdarzeniu drogowym.

Ustalając stan faktyczny Sąd wziął także pod uwagę dokumenty gromadzone w aktach sprawy, pochodzące w znacznej mierze z akt firmy ubezpieczeniowej. W przeważającej części dokumenty te budziły wątpliwości sądu. Nie były także kwestionowane przez strony. Jeśli chodzi o ocenę umów sprzedaży pojazdów uczestniczących w rzekomym zdarzeniu drogowym mogą one budzić wątpliwości co do celu ich zawarcia, jednak ich autentyczność wątpliwości nie budzi.

Ustalony stan faktyczny stanowi podstawę do przypisania R. F. i K. K. (1) czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

Postępowanie dowodowe wykazało, że R. F. i K. K. (1) sporządzili oświadczenia o zdarzeniu drogowym, które nie miało miejsca. Przyznał to K. K. (1), natomiast opinie biegłych wskazują, iż uszkodzenia, które posiadał pojazd A. (...) nie mogły powstać w wyniku zdarzenia, które było opisane przez oskarżonych w oświadczeniach o zdarzeniu drogowym. Następnie M. K. zgłosił rzekomą szkodę do ubezpieczyciela powołując się na nieprawdziwe oświadczenia o zdarzeniu drogowym w celu wypłaty odszkodowania. Art. 286 § 1 k.k. mówi o tym, że kto, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8. Niewątpliwie przedstawienie oświadczeń o zdarzeniu drogowym, które nie miało miejsca jest wprowadzeniem w błąd. Oświadczenia te były złożone w celu uzyskania nienależnego odszkodowania, a więc były to próba doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Zgodnie z art. 13 § 1 k.k. odpowiada za usiłowanie, kto w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem bezpośrednio zmierza do jego dokonania, które jednak nie następuje. Złożenie nieprawdziwych oświadczeń i przesłanie ich ubezpieczycielowi zmierzało do spowodowania niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Zachowanie oskarżonych wypełniało znamiona przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. Nie jest istotne przy tym, że prawdopodobną korzyść z tytułu popełnienia przestępstwa osiągnąłby w rzeczywistości M. K. – jako właściciel pojazdu na rzecz którego ma nastąpić wypłata odszkodowania. Korzyścią majątkową jest bowiem korzyść zarówno dla siebie jak i dla osoby trzeciej.

Nie ulega także wątpliwości, że obaj oskarżeni musieli mieć świadomość do czego prowadzą ich oświadczenia składane na piśmie, poświadczającego fakt zaistnienia wypadku, działali z zamiarem bezpośrednim kierunkowym wyłudzenia odszkodowania, choćby przez osobę trzecią, jaką był M. K.. Brak jest jednocześnie jakichkolwiek okoliczności wyłączających winę oskarżonych, bezprawności czynu czy kwestionujących ich poczytalność w sprawie.

W ocenie Sąd stopień społecznej szkodliwości czynu był z pewnością wyższy niż znikomy. Przemawia za tym przede wszystkim fakt, że sprawcy działali świadomie i zaplanowali wszystkie czynności tak aby wyłudzić odszkodowanie. Jedynie dzięki działaniom pokrzywdzonego nie doszło ostatecznie do wypłaty nienależnych środków pieniężnych. Takie działania powodują konieczność stosowania wielu środków i nakładów pieniężnych w celu zabezpieczenia się przed takimi oszustwami. Również kwota jako próbowano wyłudzić nie jest niska.

Wymierzając oskarżonym karę Sąd kierował się przesłankami wskazanymi w art. 53 k.k. bacząc, by kara nie przekraczała stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu.

Na niekorzyść oskarżonych przemawiają okoliczności wpływające na ocenę stopnia szkodliwości społecznej ich czynów (opisane powyżej), a zwłaszcza postać zamiaru oraz przyświecające im pobudki.

Na korzyść oskarżonych przemawia fakt, że nie byli oni dotąd karani. Za okoliczność łagodzącą należy uznać fakt, że na skutek czynu popełnionego wspólnie i w porozumieniu przez R. F. i K. K. (1), nie doszło do wyrządzenia szkody w majątku (...) S.A.

Mając powyższe na uwadze, w punkcie 1. wyroku skazano oskarżonych K. K. (1) i R. F. na kary po 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności. W punkcie 2. wyroku wymierzone oskarżonym kary pozbawienia wolności zawieszono na okres 3 (trzech) lat próby.

W punkcie 3. wyroku wymierzono obu oskarżonym kary grzywny w wymiarze po 100 stawek dziennych po 15 złotych każda.

Sąd doszedł do przekonania, że orzeczenie wobec R. F. i K. K. (1) kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania spełni w ich przypadku cele zapobiegawcze i wychowawcze kary. Oskarżeni nie byli dotąd karani, a nadto, stopień szkodliwości społecznej jej czynu nie był znaczny. W ocenie Sądu, orzeczenie wobec oskarżonych bezwzględnych kar pozbawienia wolności stanowiłoby sankcję nieadekwatnie surową i dolegliwą. Aby zapobiec wystąpieniu u oskarżonych poczucia bezkarności, obok wymierzonych kar pozbawienia wolności, Sąd wymierzył dodatkowo kary grzywny. W ocenie Sądu, przykre odczucia związane z wykonaniem tej kary oraz groźbą wykonania kary pozbawienia wolności, unaoczną naganność popełnionego występku, a nadto sprawią że oskarżeni przemyślą swoje postępowanie i zaniechają popełniania przestępstw w przyszłości.

W punkcie 4. wyroku obciążono oskarżonych kosztami sądowymi gdyż w procesie koszty procesu w przypadku wydania wyroku skazującego, obciążają oskarżonego. Jedynie natomiast w wyjątkowych okolicznościach, gdy uiszczenie kosztów byłoby zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, materialną, wysokość dochodów, kodeks pozwala na zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych. Sąd nie znalazł podstaw, aby kosztami postępowania, które zainicjowane było na skutek zachowania oskarżonych, którzy pracują i osiągają z tego tytułu przychody, obciążać Skarb Państwa.

Wskazać jednocześnie należy, że orzekając, sąd zastosował art. 4 § 1 k.k. gdyż zgodnie z jego treścią jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. W czasie popełnienia przestępstwa przez oskarżonych przepisy kodeksu postępowania karnego nie nakładały na Sąd obowiązku orzeczenia jednego z obowiązków o których mowa w art. 72 § 1 k.k. W związku z czym przepisy obowiązujące poprzednio Sąd uznał za względniejsze dla sprawców.